TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 21. decembrī *

Lieta C-271/09

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2009. gada 16. jūlijā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv E. Montaguti [*E. Montaguti*] un K. Hermane [*K. Herrmann*], pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Polijas Republiku, ko pārstāv M. Dovgjelevičs [*M. Dowgielewicz*], M. Špunars [*M. Szpunar*], M. Jarošs [*M. Jarosz*] un P. Kuharskis [*P. Kucharski*], pārstāvji,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — poļu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un D. Švābi [*D. Šváby*] (referents),

ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],
sekretārs K. Malačeks [*K. Malaček*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 16. decembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2011. gada 14. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka, atstājot spēkā grozītā 1997. gada 28. augusta Likuma par pensiju fondu organizāciju un darbību (*Ustawa o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych*, 2004. gada Dz. U., Nr. 159, 1667. pozīcija; turpmāk tekstā — "Likums par pensiju fondiem") 143. pantu, 136. panta 3. punktu un 136.a panta 2. punktu, ar kuriem tiek ierobežoti

Polijas atklāto pensiju fondu (turpmāk tekstā — "APF") ieguldījumi ārvalstīs, Polijas Republika nav izpildījusi EKL 56. pantā paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

Direktīva 88/361/EEK

2 Padomes 1988. gada 24. jūnija Direktīvas par Līguma 67. panta [pants atcelts ar Amsterdamas līgumu] īstenošanu (OV L 178, 5. lpp.) I pielikuma, kura nosaukums ir "Direktīvas 1. pantā minēto kapitāla aprites tipu nomenklatūra", ievaddaļā ir noteikts:

"[..]

Šajā nomenklatūrā uzskaitītie kapitāla aprites tipi attiecas uz:

[..]

— operācijām, ko, ievērojot Līguma 68. panta 3. punktu, veic fiziskas vai juridiskas personas [kā tās ir definētas valstu tiesību aktos], ieskaitot operācijas ar dalībvalstu vai citu valsts pārvaldes iestāžu vai aģentūru aktīviem vai pasīviem,

[..]."

Direktīva 2003/41/EK

3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 3. jūnija Direktīvas 2003/41/EK par papildpensijas kapitāla uzkrāšanas institūciju darbību un uzraudzību (OV L 235, 10. lpp.) 18. panta 5. un 6. punktā ir noteikts:

"5. Saskaņā ar 1. līdz 4. punkta noteikumiem dalībvalstis to teritorijā esošām institūcijām var paredzēt sīkāk izstrādātus noteikumus, tostarp kvantitatīvus noteikumus, ja tie ir pamatoti, lai pilnībā aptvertu visu šo iestāžu pensiju plānu klāstu.

Dalībvalstis var piemērot ieguldījumu noteikumus, kas ir līdzīgi Direktīvas 2002/83/EK noteikumiem.

Dalībvalstis tomēr neliedz institūcijām:

[..]

b) līdz 30 % aktīvu, kas nodrošina tehniskās rezerves, ieguldīt aktīvos, kas denominēti valūtās, kurās nav izteiktas saistības;

[..]

6. Iepriekšējais 5. punkts neliedz dalībvalstīm tiesības pieprasīt, lai to teritorijā esošām institūcijām atsevišķos gadījumos piemērotu stingrākus ieguldījumu noteikumus, ja tie ir pienācīgi pamatoti, jo īpaši ņemot vērā saistības, ko institūcija ir uzņēmusies."

Valsts tiesiskais regulējums

4 Ievērojot pieskaņojumus, kas saistīti ar pārējas režīmiem, kuri piemērojami personām, kas dzimušas pirms 1949. gada 1. janvāra, un personām, kas dzimušas starplaikā no 1949. gada 1. janvāra līdz 1968. gada 31. decembrim, vecuma pensiju sistēma, kas Polijā stājusies spēkā 1999. gada 1. janvārī saskaņā ar grozīto 1998. gada 13. oktobra Likumu par sociālās apdrošināšanas sistēmu (*Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych*, 2007. gada Dz. U., Nr. 11, 74. pozīcija), ir balstīta uz trīs pīlāriem:

— pirmais pīlārs, obligāts, ir balstīts uz pārdales principu. Pensijas pārvalda un izmaksā *Zakład Ubezpieczeń Społecznych* (sociālās apdrošināšanas iestāde, turpmāk tekstā — "*ZUS*"), kuras rīcībā ir *Fundusz Ubezpieczeń Społecznych* (Sociālās apdrošināšanas fonds) finanšu līdzekļi.

— otrais pīlārs, obligāts, ir balstīts uz kapitalizācijas principu. To veido APF, kuru pašreiz ir četrpadsmit.

— trešais pīlārs, fakultatīvs, sastāv no papildu brīvprātīgo uzkrājumu shēmas. To regulē 2004. gada 20. aprīļa Likums par individuālajiem pensiju kontiem (*Ustawa o indywidualnych kontach emerytalnych*, Dz. U. Nr. 116, 1205. pozīcija).

5 Saskaņā ar grozītā 1998. gada 13. oktobra Likuma par sociālās apdrošināšanas sistēmu 3. panta 1. punkta 2) apakšpunktu atklātie pensiju fondi ir definēti atbilstoši Likuma par pensiju fondiem tiesību normām.

6 Saskaņā ar Likuma par pensiju fondiem 2. panta noteikumiem APF mērķis ir uzkrāt un ieguldīt finanšu resursus, lai varētu tos atmaksāt atpakaļ dalībniekiem, kad tie būs sasnieguši pensijas vecumu.

7 Saskaņā ar šā likuma 3. pantu APF ir juridiska persona, kas dibināta kā fonds un kuras aktīvi ir skaidri nošķirti no tās sabiedrības — *Powszechne Towarzystwa Emerytalne* (turpmāk tekstā — "*PTE*") — aktīviem, kura to ir izveidojusi, to vada un ar ekskluzīvām tiesībām pārstāv to attiecībās ar trešām personām. Saskaņā ar šī likuma 27. pantu šī pārvaldes sabiedrība darbojas vienīgi kā akciju sabiedrība, kā arī saskaņā ar šī likuma 29. pantu — peļņas gūšanas nolūkos. *PTE* var pārvaldīt tikai vienu APF.

8 *ZUS* veic APF, kuru apdrošināšanas dalībnieki var brīvi izvēlēties, iemaksas vienas trešdaļas apmērā no pensiju iemaksām, kas veiktas saistībā ar attiecīgajiem dalībniekiem vecuma pensiju sistēmas pirmā pīlāra ietvaros.

9 Piemērojot Likuma par pensiju fondiem 180. pantu, Valsts Kase noteiktos apstākļos garantē atklāto pensiju fondu deficīta segšanu, ja saskaņā ar šī likuma 175. panta 1. punktu fondu ienesīgums 36 mēnešu laikā ir zemāks par obligāto minimumu, proti, par 50 % zemāks nekā visu APF vidējais, svērtais ienesīgums šajā laikā, vai 4 procentpunkti no šī vidējā lieluma atkarībā no viszemākās vērtības, ja ne attiecīgajam APF, ne Garantiju fondam, kurā APF veic iemaksas saskaņā ar minētā likuma 19. nodaļu, nav resursu šim nolūkam.

10 Likuma par pensiju fondiem 134.–137. pantā ir noteikts APF darbības finansēšanas veids. Saskaņā ar šīm tiesību normām tie var iekasēt komisijas naudu, atvelkot procentus no veiktajām iemaksām pirms to pārvēršanas fonda daļas vērtībā, nepārsniedzot 3,5 % no iemaksu vērtības, kā arī var iekasēt samaksu arī par pārvaldes sabiedrības fondu pārvaldes izdevumiem; šo izdevumu summa ir atkarīga no aktīvu vērtības un nedrīkst pārsniegt šī likuma 136.a panta 2. punktā noteiktos ierobežojumus.

11 Lai noteiktu to aktīvu vērtību, kas ir pamats minēto izdevumu summas aprēķināšanai, minētā likuma 136. panta 3. punktā ir noteikts:

"Nosakot 2. un 2.a punktā minēto fonda pārvaldīto aktīvu neto vērtību, netiek ņemta vērā ne 141. panta 1. punkta 8) apakšpunktā minētā ieguldījumu vērtība, ne 143. panta 1. punktā minētie ieguldījumi akcijās, ko emitējuši kolektīvo ieguldījumu uzņēmumi, kuru juridiskā adrese ir ārvalstīs."

12 Šī paša likuma 136.a pantā ir noteikts:

"1. Izmaksas, kas saistītas ar aktīvu glabāšanu un ar fondu aktīvu ieguves vai cesijas darījumu īstenošanu un regulēšanu un kas atbilst maksai, kas pienākas norēķinu centriem, kuru starpniecība fondiem ir jāizmanto saskaņā ar īpašiem noteikumiem, un kas veido daļu no maksas par depozitārija pakalpojumiem, atskaita no fondu aktīviem saskaņā ar komisijas maksas un cenu tabulu, kas ir spēkā attiecīgajā norēķinu centrā.

2. Izmaksas, kas paredzētas 1. punktā un kas līdzvērtīgas maksai, kura pienākas ārvalstu norēķinu centriem, atskaita no fondu aktīviem tādā apmērā, kas nepārsniedz attiecīgās summas, kuras maksājamas 1. punktā paredzētajiem valsts norēķinu centriem."

13 Likuma par pensiju fondiem 139.–156. pants attiecas uz APF ieguldījumu darbībām.

14 Šā likuma 139. pantā ir noteikts, ka APF ir jāiegulda savi aktīvi saskaņā ar minētā likuma noteikumiem, cenšoties veicināt gan šo ieguldījumu drošību, gan ienesīgumu.

15 Šī paša likuma 141. panta 1. punkts ir izteikts šādi:

"1. [..] fondu aktīvus var ieguldīt vienīgi šādu kategoriju instrumentos:

1) obligācijās, parādzīmēs un citos vērtspapīros, ko emitē Polijas Valsts Kase vai Valsts banka, kā arī aizdevumos un kredītos šīm iestādēm;

2) obligācijās un cita veida parāda vērtspapīros, kas veidojas no skaidras naudas izmaksām, ko nodrošina Polijas Valsts Kase vai Valsts banka vai ko šīs iestādes garantē, kā arī depozītos, kredītos un aizdevumos, ko šīs iestādes nodrošina vai garantē;

3) banku depozītos un banku emitētos vērtspapīros Polijas valūtā;

3a) banku depozītos un banku emitētos vērtspapīros kādas [Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO)] dalībvalsts valūtā vai citas valsts, ar kuru Polijas Republikai ir noslēgta vienošanās par investīciju veicināšanu un savstarpēju aizsardzību, valūtā, ar noteikumu, ka šīs valūtas pērk, lai apmierinātu vienīgi esošos fondu prasījumus;

4) tādu sabiedrību akcijās, kas kotējas regulētajā biržas tirgū, kā arī pirmpirkuma tiesībās uz parakstīšanos, akciju opcijās un apmaināmās obligācijās pret tādu sabiedrību akcijām, kuras kotējas regulētajā biržas tirgū;

5) tādu sabiedrību akcijās, kas kotējas ārpus regulētā akciju tirgus vai ir dematerializētas saskaņā ar 2005. gada 29. jūlija likuma noteikumiem par finanšu instrumentu, tādu sabiedrību akcijās, kas nav tirgojamas regulētajā tirgū, kā arī pirmpirkuma tiesību uz parakstīšanos, akciju opciju un apmaināmo obligāciju pret tādu sabiedrību akcijām, kuras kotējas ārpus regulētā akciju tirgus vai ir dematerializētas, bet nekotējas regulētajā tirgū, tirdzniecībā;

6) valsts ieguldījumu fondu akcijās;

7) slēgto ieguldījumu fondu emitētajos ieguldījumu sertifikātos;

8) akcijās, kuras cedējuši atklātie ieguldījumu fondi vai specializēti atklātie ieguldījumu fondi;

9) obligācijās un citos parāda vērtspapīros, ko emitējušas vietējās pašvaldības, vietējo pašvaldību grupas vai Varšavas pilsēta, kas dematerializētas saskaņā ar likuma 5) apakšpunkta noteikumiem;

10) citos instrumentos, kas nav obligācijas un dematerializēti parāda vērtspapīri, ko emitējušas vietējās pašvaldības, vietējo pašvaldību grupas vai Varšavas pilsēta;

10a) dalības vērtspapīros, kas minēti 1995. gada 29. jūnija Likumā par obligācijām (2001. gada Dz. U., Nr. 120, 1300. pozīcija; 2002. gada Dz. U., Nr. 216, 1824. pozīcija, un 2003. gada Dz. U., Nr. 217, 2124. pozīcija);

11) saskaņā ar likuma 5) apakšpunktā minētajiem noteikumiem dematerializētajās obligācijās, ko emitējušas citas organizācijas, kas nav vietējās pašvaldības, vietējo pašvaldību grupas vai Varšavas pilsēta, ar garantētu pilnu nominālvērtību, kurai pieskaitīti iespējamie procenti;

12) citos instrumentos, kas nav dematerializētas obligācijas un citi parāda vērtspapīri, ko emitējušas citas organizācijas, kas nav vietējās pašvaldības, vietējo pašvaldību grupas vai Varšavas pilsēta, ar garantētu nominālvērtības atmaksu, kurai pieskaitīti iespējamie procenti;

13) obligācijās un citos parāda vērtspapīros, ko emitējušas valsts sabiedrības, izņemot tās, kas minētas 11) un 12) apakšpunktā;

13a) obligācijās un citos parāda vērtspapīros, kas dematerializētas atbilstoši likumam, kā paredzēts 5) apakšpunktā, izņemot 9) un 11) apakšpunktā minētos;

13b) ķīlas zīmēs;

13c) depozīta sertifikātos saskaņā ar 2005. gada 29. jūlija Likumu par finanšu instrumentu, kas pārdodami Polijas regulētajā tirgū, tirdzniecību.

[..]"

16 Likuma par pensiju fondiem 143. pantā ir noteiktas ārvalstu instrumentu kategorijas, kurās APF var ieguldīt savus aktīvus. Tas ir izteikts šādi:

"1. Pamatojoties uz vispārīgu atļauju, ko rīkojuma veidā ir piešķīris ministrs, kas atbildīgs par finanšu iestādēm, un saskaņā ar šīs atļaujas nosacījumiem, [APF] aktīvus var ieguldīt ārvalstu vērtspapīros, kurus emitē sabiedrības, kas kotējas ESAO dalībvalstu vai citu valstu, kas precizētas atļaujā, lielākajos biržu tirgos, kā arī valsts parādzīmēs vai šo valstu centrālo banku emitētajos vērtspapīros un akcijās, ko emitējuši kolektīvo ieguldījumu uzņēmumi, kuri atrodas šajās valstīs, ja šie uzņēmumi šīs akcijas piedāvā plašai sabiedrībai un pieņem tās atpakaļ pēc ieguldītāja pieprasījuma.

2. Kopējā vērtība ieguldījumiem, ko veic:

1) [APF] 1. punktā minētajās instrumentu kategorijās, nevar pārsniegt 5 % no fondu aktīvu vērtības.

[..]"

17 Šī pēdējā minētā tiesību norma ir papildināta ar 1. pantu finanšu ministra 2003. gada 23. decembra lēmumā par vispārīgo atļauju veikt pensiju fondu ieguldījumus ārpus valsts robežām (*Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie ogólnego zezwolenia na lokowanie aktywów funduszy emerytalnych poza granicami kraju*), ar grozījumiem (Dz. U. Nr. 229, 2286. pozīcija; turpmāk tekstā — "finanšu ministra lēmums"), kura 3. punktā tostarp ir noteikts, ka ieguldījumiem ārvalstu aktīvos ir jāpievieno ieguldījuma kvalitātes vērtējums, kuru sniegusi specializēta novērtējuma aģentūra, kas atzīta starptautiskajā kapitāla tirgū, un kurā ir novērtēts ar attiecīgajiem vērtspapīriem saistītais ieguldījuma risks un šo vērtspapīru emitētāja spēja izpildīt līguma saistības termiņa beigās.

Pirmstiesas procedūra

18 Komisija 2007. gada 23. oktobrī nosūtīja Polijas Republikai brīdinājuma vēstuli par EKL 56. panta neievērošanu. Šajā vēstulē Komisija norādīja, ka ar Likuma par pensiju fondiem 143. pantu, skatītu kopsakarā ar tā 141. pantu, kā arī 136. panta 3. punktu un 136.a panta 2. punktu, tiek ierobežoti atklāto pensiju fondu ieguldījumi ārvalstīs un tādēļ tas ir pretrunā EKL 56. pantā noteiktajai kapitāla aprites pamatbrīvībai.

19 Polijas valdība 2007. gada 20. decembra vēstulē atbildēja uz Komisijas iebildumu, norādot, ka EKL 56. pants neesot piemērojams attiecībā uz APF.

20 Komisija 2008. gada 23. septembrī nosūtīja šai dalībvalstij argumentētu atzinumu, kurā tā noraidīja Polijas iestāžu argumentāciju attiecībā uz EKL 56. panta nepiemērojamību APF ieguldījumu darbībām un uzturēja iebildumu pret EKL 56. panta neizpildi sakarā ar to, ka ieguldījumiem saskaņā ar Likuma par pensiju fondiem 143. pantu, kas skatīts kopsakarā ar tā 141. pantu, kā arī 136. panta 3. punktu un 136.a panta 2. punktu, ir noteikti ierobežojumi.

21 Polijas valdība 2008. gada 24. novembra atbildē uz Komisijas argumentēto atzinumu, lai pamatotu ierobežojumus, kas noteikti šo fondu ieguldījumiem, papildus EKL 56. panta nepiemērojamībai APF ieguldījumu darbībām norādīja, ka ir jāaizsargā sabiedrības intereses, garantējot sociālās apdrošināšanas sistēmas finanšu stabilitāti.

22 Ņemot vērā Polijas Republikas atbildi, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Par pieņemamību

23 Savā atbildē uz repliku Polijas Republika lūdz Tiesu pēc savas ierosmes lemt par šīs prasības pieņemamību.

24 Tā, pirmkārt, norāda, ka nepiekrīt Komisijas vērtējumam par lietas faktiem un elementiem, kurus Komisija uzskata par apgalvoto brīvas kapitāla aprites principa pārkāpumu veidojošiem elementiem. Kļūdaini un nepilnīgi nosakot APF piemērojamo tiesisko režīmu, principus, kā arī šo fondu būtību, Komisija, pirmkārt, pirmstiesas procedūras laikā neesot pareizi definējusi strīda priekšmetu un, otrkārt, esot pārkāpusi Tiesas Reglamenta 38. panta 1. punkta c) apakšpunktu. Otrkārt, Polijas Republika norāda, ka savā replikā Komisija ir atsaukusies uz finanšu ministra lēmuma 1. panta 3. punkta tiesību normām; tas nozīmējot, ka šajā vēlākā procesa, kas sākts pret Polijas Republiku par valsts pienākumu neizpildi, stadijā tiekot izvirzīts jauns iebildums, kas būtu jāatzīst par nepieņemamu.

25 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa pēc savas ierosmes var izvērtēt, vai ir izpildīti nosacījumi, kas prasības sakarā ar valsts pienākumu neizpildi celšanai paredzēti EKL 226. pantā (2002. gada 15. janvāra spriedums lietā C-439/99 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-305. lpp., 8. punkts; 2006. gada 4. maija spriedums lietā C-98/04 Komisija/Apvienotā Karaliste, Krājums, I-4003. lpp., 16. punkts, un 2010. gada 14. janvāra spriedums lietā C-343/08 Komisija/Čehijas Republika, Krājums, I-275. lpp., 25. punkts).

26 Šajā sakarā ir jāuzskata, pirmkārt, ka nesaskaņas starp Komisiju un Polijas Republiku par apgalvotās neizpildes faktisko un tiesisko apstākļu vērtējumu nevar izraisīt secinājumu, ka nepietiekami ir definēts šīs prasības priekšmets. Gluži pretēji, šādu nesaskaņu pastāvēšana pēc termiņa, kuru Komisija noteikusi savā argumentētajā atzinumā, tieši ir pamatojums šīs prasības celšanai Tiesā saskaņā ar EKL 226. pantu.

27 Turklāt ir jākonstatē, ka Komisija, kā tas ir pieprasīts Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 21. pantā un Tiesas Reglamenta 38. panta 1. punkta c) apakšpunktā, sava pieteikuma par lietas ierosināšanu prasījumos ir skaidri norādījusi, ka tā Polijas Republikai pārmet, ka Likuma par pensiju fondiem 143. pants, 136. panta 3. punkts un 136.a panta

2. punkts neatbilst EKL 56. pantam; tādējādi strīda priekšmets ir definēts pietiekami precīzi.

28 Otrkārt, saistībā ar to, ka ir minēts finanšu ministra lēmuma 1. panta 3. punkts, no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka šis lēmums ir Likuma par pensiju fondiem, kurš ir šīs prasības priekšmets, 143. panta piemērošanas teksts. Tādēļ tas, ka Komisija savā replikas rakstā detalizēti ir izklāstījusi iebildumu, kuru tā vispārīgi jau bija norādījusi prasības pieteikumā, nav grozījis apgalvotās pienākuma neizpildes priekšmetu, un līdz ar to tam nav nekādas ietekmes uz strīda apmēru (šajā ziņā skat. 2010. gada 11. novembra spriedumu lietā C-543/08 Komisija/Portugāle, Krājums, I-11241. lpp., 20., 21. un 23. punkts un tajos minētā judikatūra).

29 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka šī prasība ir pieņemama.

Par apgalvoto neizpildi

Ievada apsvērumi

30 Tiesas sēdē Komisija, kuru Tiesa aicināja precizēt apgalvoto neizpildi, norādīja, ka tā šo neizpildi attiecina vienīgi uz kapitāla apriti starp dalībvalstīm.

Par EKL 56. panta piemērojamību

— Lietas dalībnieku argumenti

31 Komisija apgalvo, ka EKL 56. pants, ņemot vērā Tiesas judikatūru par nomenklatūru, kas pievienota Direktīvai 88/361, ir piemērojams ieguldīšanas darbībām.

32 Tā arī norāda, ka, uzlabojot savu sociālās apdrošināšanas sistēmu, dalībvalstīm ir jāievēro Savienības tiesības; tas šajā lietā nozīmējot, ka, veicot izvēli par savu aktīvu izvietošanu, APF ir jāspēj īstenot brīvu kapitāla apriti. Šajā ziņā EKL 137. panta 4. punkts nevarot tikt pamatoti izvirzīts, jo tas attiecoties vienīgi uz jaunām tiesību normām, kas pieņemtas saskaņā ar to, un nekādi neizslēdzot dalībvalstu pienākumu ievērot EK līgumā garantētās pamatbrīvības.

33 Komisija uzskata, ka attiecīgā darbība nevar tikt izslēgta no EKL 56. panta piemērošanas jomas sakarā ar to, ka APF būtu jāuzskata par publisko tiesību vienībām, kas ir daļa no valsts un līdz ar to neveic ekonomisku darbību. Ņemot vērā to īpašības, APF būtu jāuzskata par funkcionējošiem saskaņā ar kapitalizācijas principu un par atbilstošiem principiem, kam nav saiknes ar pārdales sistēmu, kura ir prioritāra *ZUS* vadītā pirmā pīlāra ietvaros. Līdz ar to APF būtu jāuzskata par uzņēmumiem, kas veic ekonomiska rakstura darbību.

34 Turklāt Komisija izslēdz, ka EKL 295. pants būtu tāds, ar kuru attiecīgie Polijas tiesību akti tiek izslēgti no EKL 56. panta piemērošanas jomas sakarā ar to, ka resursu,

kas rodas no iemaksām, patiesais īpašnieks ir valsts. Šie maksājumi pilnībā nākot no darba ņēmēja iemaksātās daļas un sniedzot šim darba ņēmējam, ja tas atbilst likumā noteiktajiem nosacījumiem, tiesības saņemt uzkrāto kapitālu.

35 Polijas Republika, pamatojoties uz EKL 137. panta 4. punktu, to, ka attiecīgā darbība nav ekonomiska darbība, kā arī uz EKL 295. pantu, apgalvo, ka tiesību akti par APF neietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā un ka līdz ar to EKL 56. pants attiecīgajai darbībai nav piemērojams.

36 Vispirms saistībā ar EKL 137. panta 4. punktu Polijas Republika norāda, ka tai vienīgajai ir kompetence definēt Polijas obligātās sociālās apdrošināšanas sistēmas funkcionēšanas principus, ieskaitot APF investīciju ārvalstīs politiku un izmaksas, kas saistītas ar šīm investīcijām, kuru mērķis ir garantēt tās vecuma pensiju sistēmas finanšu stabilitāti.

37 Pēc tam saistībā ar APF darbību ekonomisko raksturu minētā dalībvalsts norāda, ka līgumā, it īpaši EKL 56. pantā, norādītās brīvības neattiecas uz jomām, kas, gluži kā sociālā nodrošināšana, pēc savas būtības ietilpst valsts prerogatīvās, un tām nav komerciāla aspekta. Sakarā ar APF kā bezpeļņas publisko tiesību vienību statusu un to piedalīšanos obligātajā pensiju pamatsistēmā būtu jāatzīst, ka šiem fondiem ir vienīgi sociāls mērķis.

38 Visbeidzot, saistībā ar EKL 295. pantu Polijas Republika uzskata, ka minētais pants ļauj dalībvalstij brīvi izvēlēties kārtību, kādā tā īsteno prerogatīvas, kas saistītas ar to, ka tai pieder publiskie resursi, kuri tai ir, lai izpildītu tai noteiktos pienākumus.

Šī dalībvalsts uzskata, ka attiecīgās summas esot publiska rakstura resursi; to esot apstiprinājušas Polijas tiesas.

— Tiesas vērtējums

39 Tā kā nav strīda par to, ka ieguldījumu veikšana, kurus drīkst veikt APF, ir "kapitāla aprite" EKL 56. panta nozīmē, ir jāizvērtē Polijas Republikas argumenti par to, ka šie ieguldījumi neietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā.

40 Pirmkārt, saistībā ar argumentu, saskaņā ar kuru EKL 56. pants neesot piemērojams APF aktīvu ieguldījumu darbībām, jo tām neesot ekonomiska rakstura, ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka darba devēju pensiju fondi, kas darbojas saskaņā ar kapitalizācijas principu, tomēr veic ekonomiska rakstura darbību, neraugoties uz to sociālo mērķi un obligāto piesaisti pensiju sistēmas otrajam pīlāram (skat. 1999. gada 21. septembra spriedumu lietā C-67/96 *Albany*, *Recueil*, I-5751. lpp., 81.–87. punkts). Saskaņā ar Likuma par pensiju fondiem 2., 3., 27. un 29. pantu attiecīgā sistēma ir balstīta uz kapitalizācijas principu un APF aktīvus pārvalda un iegulda *PTE*, kas darbojas peļņas gūšanas nolūkos kā akciju sabiedrība. Elementi, kurus izvirza Polijas Republika un kuri attiecas uz publisko iestāžu uzraudzību pār APF un *PTE*, kā arī valsts garantiju segt iespējamos APF zaudējumus, nav pamats, lai apšaubītu attiecīgo darbību ekonomisko raksturu.

41 Saistībā ar APF piešķirto resursu, kurus pārvalda *PTE*, privāto vai publisko raksturu ir jānorāda, ka, pat pieņemot, kā to apgalvo Polijas Republika, šo resursu publisko raksturu, neraugoties uz faktu, ka šo resursu avots ir pensiju iemaksas, kas tiek iekasētas no attiecīgo darba ņēmēju darba devējiem, šāds apstāklis katrā ziņā pats par sevi nav pietiekams, lai izslēgtu EKL 56. panta piemērojamību attiecībā uz tos skarošajām darbībām, kā tas izriet arī no Direktīvas 88/361 I pielikuma, saskaņā ar kuru jēdziens "kapitāla aprite" tostarp ietver "operācijas, ko [..] veic fiziskas vai juridiskas personas, ieskaitot operācijas ar dalībvalstu vai citu valsts pārvaldes iestāžu vai aģentūru aktīviem vai pasīviem".

42 Tādēļ ne tas, ka APF ieguldījumiem neesot ekonomiska rakstura, ne iespējami publiskais fondu, no kuriem tiek ņemti resursi minētajiem ieguldījumiem, publiskais raksturs nevar būt šķērslis EKL 56. panta piemērošanai.

43 Otrkārt, saistībā ar Polijas Republikas argumentu, saskaņā ar kuru EKL 56. panta piemērošana šajā lietā, pamatojoties uz EKL 137. panta 4. punktu, kurā aizliegts ietekmēt dalībvalstu tiesības definēt savu sociālā nodrošinājuma sistēmu pamatprincipus, kā arī būtiski ietekmēt šo sistēmu finansiālo līdzsvaru, esot izslēgta, ir jānorāda, ka šādi formulēti aizliegumi attiecas uz "tiesību normām, kas pieņemtas saskaņā ar [šo pēdējo minēto] pantu" (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Čehijas Republika, 66. un 67. punkts). Tomēr tā tas nav gadījumā ar EKL 56. pantu.

44 Treškārt, saistībā ar apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem "[..] Līgums nekādi neietekmē dalībvalstu tiesību aktus, kas reglamentē īpašumtiesību sistēmu", ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru minētais pants neatbrīvo dalībvalstīs pastāvošās īpašumtiesību sistēmas no Līguma pamatnoteikumiem (skat. 2010. gada 8. jūlija spriedumu lietā C-171/08 Komisija/Portugāle, Krājums, I-6817. lpp., 64. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādēļ, lai gan summas, kas ir APF rīcībā un kuras iegulda

PTE, ir jākvalificē kā publiskie resursi, EKL 295. pants nevar atbrīvot Polijas Republiku no tiesību normu ievērošanas saistībā ar brīvu kapitāla apriti (pēc analoģijas skat. 2002. gada 4. jūnija spriedumu lietā C-367/98 Komisija/Portugāle, *Recueil*, I-4731. lpp., 48. punkts), turklāt tas arī nevar attaisnot šo tiesību normu pārkāpumu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto 2010. gada 8. jūlija spriedumu lietā Komisija/Portugāle, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Tādēļ ir jāsecina, ka attiecīgās Likuma par pensiju fondiem tiesību normas ietilpst EKL 56. panta piemērošanas jomā.

Par brīvas kapitāla aprites ierobežojumiem un to attaisnojumu

— Lietas dalībnieku argumenti

46 Komisija norāda, ka šīs prasības ietvaros apstrīdētās tiesību normas izraisa ierobežojumus kapitāla apritei starp dalībvalstīm EKL 56. panta nozīmē, jo tās, kā to Polijas Republika neapstrīdot un kā tas izrietot arī no zemā APF ieguldījumu līmeņa ārvalstu ieguldījumos (1,1 %), var atturēt vai attur APF no ieguldījumu veikšanas ārpus Polijas Republikas teritorijas citās dalībvalstīs.

47 Neapšaubot nepieciešamību garantēt APF pensiju kontos uzkrāto finanšu līdzekļu drošību, Komisija uzskata, ka šādi ierobežojumi to diskriminējošā rakstura dēļ un tādēļ, ka tie esot nesamērīgi, neesot attaisnojami ne saskaņā ar EKL 58. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ne saskaņā ar primāriem vispārējo interešu iemesliem, kas ietverot līdzsvara saglabāšanu starp APF finansēm un to dalībnieku aizsardzību.

48 Komisija arī noraida, ka EKL 86. panta 2. punkts šajā lietā ļautu atkāpties no brīvas kapitāla aprites principa. Šajā ziņā, pilnībā atzīstot, ka šis pants varētu būt pamatojums brīvas kapitāla aprites ierobežojumam un ka APF varētu tikt kvalificēti kā vispārējo interešu pakalpojumu sniedzēji, Komisija, pirmkārt, norāda, ka EKL 86. panta 2. punkts pieprasa, lai šie pakalpojumi tiktu uzticēti vienībām, kurām ir uzņēmumu statuss, t.i., statuss, kuru Polija Republika noraida saistībā ar APF. Otrkārt, Komisija uzskata, ka valsts nav uzdevusi APF sniegt šos pakalpojumus. Treškārt un katrā ziņā, tā norāda, ka tiesību normu par brīvu kapitāla apriti piemērošana nav šķērslis APF uzticēto uzdevumu izpildei un ka apstrīdētie ierobežojumi nav nepieciešami vai samērīgi, lai garantētu šo uzdevumu izpildi. Ceturtkārt, tā uzskata, ka minētie ierobežojumi ietekmē tirdzniecības attīstību pretēji Savienības interesēm, būtiski ierobežojot konkurenci, demotivējot un atturot APF rīkoties efektīvāk.

49 Polijas Republika norāda, ka attiecīgie ierobežojumi ir pamatoti, pirmkārt, saistībā ar EKL 58. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kā arī, otrkārt, ar primārajiem vispārējo interešu apsvērumiem, kuri būtībā attiecas uz nepieciešamību garantēt APF nodoto resursu stabilitāti un drošību. Treškārt, lai pamatotu apstrīdētos ierobežojumus, šī dalībvalsts atsaucas uz EKL 86. panta 2. punktu.

— Tiesas vērtējums

50 Vispirms ir jāizvērtē, vai attiecīgās valsts tiesību normas ietver brīvas kapitāla aprites starp dalībvalstīm ierobežojumu, kas principā ir aizliegts ar EKL 56. panta 1. punktu.

51 Nav strīda par to, ka Likuma par pensiju fondiem 143. pantā, pirmkārt, APF ieguldījumiem ārvalstīs ir noteikts ierobežojums 5 % apmērā no attiecīgā APF aktīviem un, otrkārt, ir noteikts daudz ierobežotāks ieguldījumu, kuri var tikt veikti ārzemēs, saraksts nekā ieguldījumu, kuri, piemērojot šī likuma 141. panta 1. punktu, var tikt veikti Polijas teritorijā, saraksts. Tādējādi 143. pantā APF ir noteikti gan kvantitatīvi, gan kvalitatīvi ierobežojumi ieguldījumiem ārpus valsts teritorijas, it īpaši citās dalībvalstīs.

52 Šāda tiesību norma ir ierobežojums arī citās dalībvalstīs dibinātiem uzņēmumiem, traucējot šiem uzņēmumiem iegūt kapitālu Polijā, jo ir ierobežota iespēja iegūt vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu organizāciju akcijas vai daļas (pēc analoģijas skat. 2004. gada 15. jūlija spriedumu lietā C-242/03 *Weidert* un *Paulus*, Krājums, I-7379. lpp., 14. punkts).

53 Tāpat no Likuma par pensiju fondiem 136. panta 3. punkta izriet, ka šī likuma 143. panta 1. punktā noteikto ieguldījumu, kurus APF veicis vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu organizācijas, kuras juridiskā adrese ir ārvalstīs, daļās, vērtība nav jāņem vērā, nosakot attiecīgā fonda pārvaldīto neto aktīvu vērtību — bāzi fondu pārvaldības izmaksu, kuras *PTE* saņem kā atlīdzību, noteikšanai. Līdz ar to tādas tiesību normas kā minētā likuma 136. panta 3. punkts sekas ir tādas, ka APF tiek atturēti veikt aktīvu ieguldījumus daļās, kuras emitējušas vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu organizācijas,

kuru juridiskā adrese ir citās dalībvalstīs, tām neļaujot saņemt atlīdzību par šādu aktīvu pārvaldīšanu. Turklāt kopsakarā ar šī paša likuma 143. pantu minētais 136. panta 3. punkts pastiprina šķērsli šīm organizācijām iegūt kapitālu no Polijas.

54 Visbeidzot, Likuma par pensiju fondiem 136.a panta 2. punktā ir noteikts, ka izmaksas, kas līdzvērtīgas maksai, kura pienākas ārvalstu norēķinu centriem, var tikt nosegtas vienīgi tādā apmērā, kas nepārsniedz attiecīgās summas, kuras maksājamas valsts norēķinu centriem. Arī šis elements var atturēt APF veikt aktīvu ieguldījumus citās dalībvalstīs, jo, ja izmaksas, par kurām ir runa šajā lietā un kuras ir radušās ārvalstīs, izrādās augstākas par tām, kas radušās Polijā, tās nevar tikt pilnībā segtas atšķirībā no līdzīgām izmaksām, kas radušās valsts norēķinu centriem.

55 Turpinot, saistībā ar attiecīgo brīvas kapitāla aprites ierobežojumu attaisnojumu Tiesa ir atkārtoti atzinusi, ka brīvu kapitāla apriti var ierobežot tikai ar tādu valsts tiesisko regulējumu, kas ir pamatots ar kādu no EKL 58. pantā minētajiem apsvērumiem vai primāriem vispārējo interešu apsvērumiem Tiesas judikatūras nozīmē (šajā ziņā skat. 2008. gada 14. februāra spriedumu lietā C-274/06 Komisija/Spānija, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt saskaņā ar EKL 86. panta 2. punktu "uz uzņēmumiem, kam uzticēti pakalpojumi ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi [..], attiecas šajā Līgumā ietvertie noteikumi [..], ja šo noteikumu piemērojums *de iure* vai *de facto* netraucē veikt tiem uzticētos konkrētos uzdevumus [ar nosacījumu, ka netiek] ietekmēt[a] tirdzniecības attīstīb[a] tiktāl, lai kaitētu Kopienas interesēm".

56 Pirmkārt, saistībā ar argumentu, saskaņā ar kuru attiecīgie ierobežojumi esot pamatoti saskaņā ar EKL 58. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kuru piemērojot "56. pants neskar dalībvalstu tiesības [..] veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai novērstu attiecīgās

valsts normatīvo aktu pārkāpumus, jo īpaši [..] finanšu iestāžu konsultatīvās uzraudzības jomā", ir pietiekami konstatēt, ka, lai gan šīs attiecīgās valsts tiesību normas, protams, nosaka uzraudzības noteikumu, kas piemērojami APF, materiālo saturu, to mērķis nekādi nav novērst attiecīgo valsts normatīvo aktu un noteikumu pārkāpumus finanšu iestāžu uzraudzības jomā. Tādēļ minētās tiesību normas neietilpst minētajā pantā paredzētajā izņēmumā.

57 Otrkārt, saistībā ar attaisnojumu, kas izvirzīts saistībā ar primārajiem vispārējo interešu iemesliem, ir jāatzīst, ka interese garantēt pensiju fondu pārvaldīto aktīvu stabilitāti un drošību, it īpaši, pieņemot uzraudzības noteikumus, ir primārs vispārējo interešu iemesls, kas var pamatot brīvas kapitāla aprites ierobežojumus.

58 Tomēr attiecīgajam ierobežojumam ir jābūt atbilstošam izvirzītā mērķa sasniegšanai un tas nedrīkst pārsniegt to, kas vajadzīgs šī mērķa sasniegšanai (2007. gada 11. oktobra spriedums lietā C-451/05 *ELISA*, Krājums, I-8251. lpp., 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

59 Vispirms saistībā ar ierobežojumiem, kas izriet no Likuma par pensiju fondiem 143. panta, Komisija apgalvo, ka attiecīgajos valsts tiesību aktos paredzētās prasības nav samērīgas ar izvirzīto mērķi, jo ieguldījumu diversificēšana gan ģeogrāfiski, gan pēc to veida garantē to drošību. Turklāt tā norāda, ka attiecīgie Polijas tiesību akti ļauj veikt ieguldījumus vienīgi Savienības dalībvalstīs un ESAO dalībvalstīs vai valstīs, ar kurām Polijas Republika ir noslēgusi nolīgumus par ieguldījumu savstarpēju veicināšanu un aizsardzību, un ka risks, kas saistīts ar ārvalstu valūtu īstermiņa svārstībām, neattaisno tik ierobežojošus pasākumus. Visbeidzot, Komisija uzskata, ka, ja atbildētājai dalībvalstij bija jānosaka tik ierobežojuši pasākumi, tiem būtu bijis jābūt identiskiem attiecībā uz ieguldījumiem gan valsts, gan ārvalstu finanšu instrumentos.

60 Polijas Republika noraida argumentāciju, saskaņā ar kuru ieguldījumu ģeogrāfiskā diversifikācija ir būtisks instruments arī risku sakarā ar finanšu tirgu globalizāciju samazināšanai. Tā norāda uz riskiem, kas saistīti ar ievērojamām Polijas zlota kursa svārstībām, un uz nepieciešamību ieņemt īpaši piesardzīgu nostāju Polijas jaunās sociālās apdrošināšanas sistēmas funkcionēšanas sākumā. Tā arī norāda, ka Tirgus uzraudzības iestādei ir vieglāk īstenot kvantitatīvos ierobežojumus nekā kontrolēt ieguldījumu politiku, kas balstīta uz "piesardzīga ieguldītāja kritēriju".

61 Šajā ziņā ir jāizvērtē, vai Polijas Republika ir spējusi pierādīt, ka ar Likuma par pensiju fondiem 143. pantu noteikti kvantitatīvie un kvalitatīvie ierobežojumi ir atbilstoši mērķim garantēt pensiju fondu pārvaldīto aktīvu stabilitāti un drošību un nepārsniedz to, kas nepieciešams izvirzītā mērķa sasniegšanai.

62 Saistībā ar izmaiņu risku ir jāatzīst, ka ir taisnība, ka ievērojamām ārvalstu valūtu kursu svārstībām var būt ievērojama ietekme uz investīcijām, kas veiktas ārvalstu valūtā. Tomēr no Direktīvas 2003/41 18. panta 5. punkta b) apakšpunkta izriet, ka dalībvalstis nedrīkst liegt darba ņēmēju pensiju fondiem līdz 30 % no to aktīviem ieguldīt aktīvos ārvalstu valūtās, bet saskaņā ar šī panta 6. punktu vienīgi individuālā kārtā dalībvalstis iestādēm, kas atrodas to teritorijā, var noteikt stingrākus noteikumus par tiem, kas paredzēti minētā panta 5. punktā.

63 Lai gan minētās tiesību normas nav piemērojamas *ratione materiae* attiecībā uz APF ieguldījumiem, Savienības likumdevējs līdzīgām situācijām tomēr ir noteicis 30 % noteikumu.

64 Šajos apstākļos Polijas Republikai, lai pamatotu kvantitatīvo ierobežojumu 5 % apmērā, kas ir ievērojami zemāks par 30 %, kurus par pienācīgiem uzskatījis Savienības likumdevējs, būtu bijis jāiesniedz specifiski elementi, kas izskaidrotu minētā kvantitatīvā ierobežojuma noteikšanas iemeslus.

65 Tiktāl, ciktāl Polijas Republika šajā sakarā atsaucas uz APF grūtībām izvērtēt riskus, kas saistīti ar ieguldījumiem ārvalstīs, ir jānorāda, ka šis apstāklis nevar pamatot kvantitatīvos ierobežojumus ieguldījumiem vērtspapīros, kas emitēti dalībvalstīs. Kā to ir apgalvojusi Komisija, dalībvalstu tiesību akti finanšu produktu informācijas publiskuma jomā, kā arī ieguldītāju un patērētāju jomā Savienībā ir lielā mērā harmonizēti, tādējādi veicinot Eiropas kopējā kapitāla tirgus izveidi.

66 Tāpat šādi kvantitatīvie pasākumi nevar tikt attaisnoti kā līdzeklis, kuru valsts kontroles iestādēm ir vieglāk īstenot, — arī jaunas sociālās nodrošināšanas sistēmas ietvaros.

67 To pašu iemeslu dēļ, kas norādīti šī sprieduma 65. punktā, arī kvalitatīvie ierobežojumi nevar tikt attaisnoti saistībā ar ieguldījumiem vērtspapīros, kas emitēti dalībvalstīs.

68 Turpinot, saistībā ar ierobežojumiem, kas izriet no Likuma par pensiju fondiem 136. panta 3. punkta un 136.a panta 2. punkta, ir jākonstatē, ka Polijas Republika nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas juridiski pietiekami pierādītu, ka šo tiesību normu mērķis nevarēja tikt realizēts bez šiem ierobežojumiem un ka šo mērķi nebija iespējams sasniegt ar pasākumiem, kas būtu mazāk ierobežojoši attiecībā uz APF ieguldījumu citās dalībvalstīs brīvību.

69 Ne tas, ka, lai noteiktu fondu aktīvu neto vērtību, kas ir bāze pārvaldes izdevumiem, kuri rodas *PTE*, netiek ņemta vērā ieguldījumu, kas ieguldīti daļās, kuras emitējušas vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu organizācijas, kuru juridiskā adrese ir ārvalstīs, vērtība, ne ārvalstu norēķinu centru izmaksu maksimālā līmeņa noteikšana, nepārsniedzot atbilstošās valsts norēķinu centru izmaksas, nevar tikt attaisnoti ar nepieciešamību, kā to apgalvo Polijas Republika, aizsargāt APF no papildu un pārmērīgu izmaksu riska, jo šādas izmaksas ieguldītājam, lemjot par ieguldījumiem, neatkarīgi no ieguldīšanas vietas katrā ziņā ir jāņem vērā.

70 Treškārt, saistībā ar argumentiem, kas pamatoti ar EKL 86. panta 2. punktu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dalībvalstij, kura atsaucas uz EKL 86. panta 2. punktu, ir jāpierāda, ka ir izpildīti visi šīs tiesību normas piemērošanas nosacījumi (2010. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-160/08 Komisija/Vācija, Krājums, I-3713. lpp., 126. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Tomēr, kaut gan, protams, APF var tikt uzskatīti par tādiem, kam ir vispārējo ekonomisko interešu uzdevums (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Albany*, 105.–111. punkts), tomēr ir jāuzsver, ka Polijas Republika nav pietiekami juridiski pierādījusi, ka šī panta piemērošanas nosacījumi būtu izpildīti. It īpaši tā nav pierādījusi, kādā mērā Līguma noteikumu, šajā gadījumā brīvas kapitāla aprites starp dalībvalstīm piemērošana, varētu liegt *de iure* vai *de facto* APF sasniegt mērķus.

72 No tā izriet, ka Polijas Republikas argumentācija saistībā ar EKL 86. panta 2. punktu ir jānoraida.

73 Tādēļ ir jākonstatē, ka, paturot spēkā Likuma par pensiju fondiem 143. pantu, 136. panta 3. punktu un 136.a panta 2. punktu, ar kuriem tiek ierobežoti Polijas APF ieguldījumi citās dalībvalstīs, Polijas Republika nav izpildījusi EKL 56. pantā paredzētos pienākumus.

Par tiesāšanās izdevumiem

74 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Polijas Republikai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) **paturot spēkā grozītā 1997. gada 28. augusta Likuma par pensiju fondu organizāciju un darbību (*Ustawa o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych*) 143. pantu, 136. panta 3. punktu un 136.a panta 2. punktu, ar kuriem tiek ierobežoti Polijas atklāto pensiju fondu ieguldījumi citās dalībvalstīs, Polijas Republika nav izpildījusi EKL 56. pantā paredzētos pienākumus;**

2) **Polijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]